

CARLES LLORCA I TIMONER

ANTONI MIRÓ I ELS
DESGAVELLS DEL MAS
DE LA SOPALMA

PRÒLEG DE GONÇAL CASTELLÓ

DAHIZ EDICIONS
VALÈNCIA 1993

ANTONI MIRÓ I ELS
DESGAVELLS DEL MAS
DE LA SOPALMA

©DELS AUTORS
©D'AQUESTA EDICIÓ: DAHIZ EDICIONS
BUENOS AIRES, 12-46006 VALÈNCIA(96/3411483)

AMB DISSENY
FOTOS: PACO GRAU
COMPOSICIÓ: VICENT VICEDO
CORRECCIÓ: ELISABET ORRI I VICENT VICEDO

ISBN: 84 - 604 - 7557 - 3 DIPÒSIT LEGAL A-903-1993
IMPRES A: GRÀFIQUES EL CID, ALCOI

CARLES LLORCA I TIMONER

ANTONI MIRÓ I ELS
DESGAVELLS DEL MAS
DE LA SOPALMA

DAHIZ EDICIONS

A TALL D'EXORDI

No vull ací fer un discurs acadèmic i coent, preparatori a la lectura d'un text literari, sinó més bé fer una estirada d'orelles a l'amic, l'autor d'aquest relat, perquè és de doldre que siga tan gandul i que la seua galvana li impedisca d'escriure, ell que té tanta facilitat per fer-ho, i fer-ho bé.

Fa quinze anys, que el "Quefe" li va posar a la màquina d'escriure:

Haig d'escriure.....Haig d'escriure.....Haig d'escriure.....

I ara jo premeria el botonet d'intro del teclat del seu ordinador i tot seguit, també a la pantalleta il.luminada en verd eixiria:

Has d'escriure.....Has d'escriure.....Xe collons, Carles! No sigues mandrós i fes-nos el favor d'escriure una mica més!.

Després de llegir els "CONTES DESGAVELLATS DEL MAS DE LA SOPALMA" te n'adones que la literatura catalana que es fa a València s'està perdent un gran escriptor satíric, un humorista situat dintre de la línia tradicional dels escriptors com Bernat i Baldoví, Bonilla i un llarg etcètera del segle XIX.

El seu llenguatge viu, amb un vocabulari molt nostre i arrelat al terror, les locucions, els modismes i els girs recorden la "Rondalla de rondalles" del notari Carles Ros. Ens trobem davant d'un humorisme sa, de vegades una mica bròfec però que és una bufetada d'aire fresc enmig dels vents secs i ofegants de tantes llandes que s'escriuen avui, que no valen ni una pipada de tabac; històries avorrides fetes per esnobs, mals imitadors d'escrits forasters al gust d'uns crítics literaris que de vegades escriuen les seues crítiques per a superdotats.

Carles Llorca i Timoner és un gran escriptor satíric, d'un humor picant que li naix espontàniament. És la seua una prosa força divertida, les situacions que pinta són totes alegres i de bon humor.

Potser s'ha d'estar dintre de la intimitat del "Quefe", la "Quefa" i els personatges que es mouen al casalot polsós que l'Antoni Miró va comprar fa uns vint anys i que, dit siga de pas, l'ha convertit en una autèntica meravella, per assaborir el relat, però tant se val, sense estar-hi, el text segueix essent divertit.

Al conte esmentat, en Carles ens argumenta que els topònims "*El Sopalma*", el magnífic mas-museu d'Antoni Miró, és "*La Sopalma*".

Ara jo vull ficar la meua modesta cullerada en aquesta bizantina discussió, a favor de la tesi d'en Carles Llorca, discrepant del nom que actualment porta el mas, que per altra banda és el que sempre s'ha dit a la contrada. He de dir que al plànol dibuixat per "l'Institut Geogràfic i Cadastral" escala 1/50.000, fula 846, apareix una ampla zona de terreny, als dos costats, en el km. 14,5 de la carretera a Ibi on es veu clarament el topònim "*El Sopalma*", amb una "*Font del Sopalma*" al costat del barranc de

la "*Gabarrera*". Però en el diccionari català-valencià-balear, l'Alcover-Moll, trobem el mot "*Sopalma*" com una variant de "*Sobalma*", balma, cavitat sota roca, la diferència entre la cova i la balma, és que aquesta última és una cavitat més ampla que fonda. En el seu diccionari etimològic, el mestre Joan Coromines ens diu que el mot *sopalma* és una variant de *sopalmo*; una espècie de balma. Bé, esperem que quan arribe l'*Onomasticon Cataloniae* dirigit per Coromines a terres de l'Alcoià aclarirà aquesta polèmica.

Però a banda de la controvèrsia, el mas del pintor Miró, ara com sempre s'anomena "*El Sopalmo*" i la fama universal d'Antoni fixarà en el futur definitivament aquest nom d'"*El Sopalmo*".

Per acabar; repetisc, el conte que tu, lector, vas a llegir amb ànsia, de cartereta, és una mostra del que pot fer un escriptor de La Marina.

Gonçal Castelló

CONTES DESGAVELLATS DEL MAS DE LA SOPALMA

Nota del "Quefe":

Haig d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure,
haig d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure, haig
d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure, haig d'escriure....
(Vegeu si n'és de traïdor, el "Quefe").

Escric o rebente, escric o rebente, escric o rebente, escric o...

Si rebente, faig por. Si rebente faig por. Si rebente...

Pensant-ho bé, escriuré.

Això si, quan em passe pels collons.

Pensat, fet, i passat pels collons.

Capítol I

HISTÒRIES DEL MAS DE LA SOPALMA, ALTRAMENT DIT DEL SOPALMO FINS QUE NO BAIXEN DEL RUC ELS ALCOIANS CLOSQUES DURES.

Com voleu que essent a l'Armanello de Benidorm (La Marina Sud) rebem una proposta per passar a l'Alcoià?. És immediatament acceptada, com de costum. Embarquem al coet i abans de fer el primer cigarret ja som a la Carrasqueta, on comencen els petits problemes perquè hom es queixa (sense raó, es clar) que se li vénen al damunt artefactes i equipatges xafadors de braços, cames, closques, i a més a més el/la gat/a de nom MARI CATÚFOLS, que va rebotant de banda a banda del vehicle-coet sense que les seues petites urpes puguen fixar-lo/la enlloc.

Malgrat tot, i quan ja som a punt de neu, és a dir, de bossar, arribem al Mas de la Sopalma sense més problemes. (Laus dei). S'obrin les portes del coet i comença la descàrrega interminable de papers, draps, bosses, més bosses, mantes, més papers, etc. Com de costum.

Immediatament i sense bufar cullera, passem a la inspecció arqueològica d'una cova on es troben artefactes estranys que són perfectament analitzats pels tècnics corresponents. Hi trobem pols a bondó, fustes corcades, més pols, polsegueres, pedres i pedrotes, gerres enormes colgades a terra. Comença l'anàlisi i el "Quefe" em mana que tanque la porta. Complisc l'ordre sense demanar motius i veig que el "Quefe" s'espolsa una pixarrada abundosa amb quatre remenades de nano i un espolsonet en el moment en que obri la porta la "Quefa" i l'agafa pardal en mà.

Ningú no es trasbalsa i tot rutlla. Tanmateix, no hi ha acord amb la funció i la col.locació de les peces de fusta i de les pedrotes. Anem compositant-les mentalment com un trencalosques i el "Quefe" fa un dibuix que m'aclareix les coses fins a cert punt, perquè fa un fred que m'hiverna la perola.

Tal i com jo veig el problema arqueològic no trobe com explicar-me una vegada aclarit que es tracta d'una almàssera- la qüestió de la força motriu per fer rodolar les pedrotes. El "Quefe" closcadura fa hipòtesi pròpia de Leonardo da Vinci que no em convenç gens ni mica. Més bé hi veig un ase rodant dins la cambrota, però no gose contradir i menys votar en públic per un ase, així que la qüestió queda pendent per a un altre debat i comencem a pujar al pis la interminable càrrega del coet que ara sembla un contenidor de vaixell.

Capítol 2.

HISTÒRIES DE LA POLS I DE LES POLSEGUERES, PROTAGONISTES CONSTANTS DEL MAS DE LA SOPALMA, ALTRAMENT DIT DEL SOPALMO PEL RUC ALCOIÀ, SENSE VOLER OFENDRE NINGÚ.

El Mas de la Sopalma (i que es toquen els collons) és situat com el seu nom ho deixa definitivament ben aclarit, en la sopalma de la lloma que trobem anant des d'Alcoi a Ibi. Naturalment és terme d'IBI i per això mateix té l'atractiu que passem a descriure.

El clima és ideal. Mai no fa calor a l'hivern ni frescor a l'estiu. Per tant, podem gaudir sense cap problema de les meravelles de la natura; tan pròdigues en aquesta casa. diem casa, però es tracta d'alguna cosa més grandeta. Jo, que vinc tan sovint com els "Quefes" m'ho demanen -i són prou vegades-, encara trobe noves cambres, nous passadissos, aljubs com catedrals, pessebres per a cinquanta matxos, etc. És com fer un viatge a l'infinit boirós... boirós per damunt de tot.

Boira, boira, és el que dona el més important atractiu al Mas de la Sopalma (i que es toquen els collons). Les boires del Mas de la Sopalma (i que es tornen a tocar els collons, si no els agrada), té característiques especials, difícils de descriure.

Imagineu-vos que arribeu a poqueta nit al Mas. De qualsevol indret que vingueu, us cobrirà un cel net, tant si és ras com si és nuvolat. Si veniu a bord del coet del "Quefe", deixant a banda que tindreu que davallar-vos els collons des de la gola fins on deuen ser, és a dir, al seu lloc natural, i després d'haver bossat pel camí, us trobareu amb l'operació de descàrrega esmentada al capítol 1. I és en aquest moment precis que entreu al Mas, quan comença la boira. En encentre el llum, us trobareu immersos en un món ultraplanetari, envoltats de núvols grossos, galàctics. Si us fixeu bé, veureu com davallen del sostre i puguen terra amunt, com una pluja de carabuixons diminuts que us faran unes dolcíssimes cosconelles, primer als nassos i tot seguit a la gola. Després començarà el concert d'esternuts meravellosos que us acompanyaran hores i hores plenes de dolçors inacabables.

Passada aquesta primera experiència, la "Quefa" tant us pot donar un bon soparet com matar-vos de fam (un atractiu més del Mas) i de seguit, quan ja penseu que la boira ha amainat, arribarà un fill de puta de gos, Llop de malnom, que en ficar cullera al plat, s'espolsarà dues o tres tones de pols perquè no decaiga el percentatge de boira habitual a la casa. Tot seguit, el

llop, per donar-vos la benvinguda lleparà tot allò que tingueu al descobert i farà una pasta viscosa sobre la vostra desemparada pell.

I arriba el moment en què la "Quefa", per quedar bé amb els hostes, es fa l'autoritària i tanca el Llop a la cambra del costat (uns cinquanta metres). Torneu a ficar cullerada al plat i quan sou a punt de tastar el beuratge, un miler d'agulles fisíssimes un punxen la canyella. Es tracta d'un altre/a fill/a de puta: La MARI CATUFOLS, un/a gatet/a d'allò més simpàtic/a. Com que abans de fotre't la canyella, venia del sofà, aporta una nova i abundosa provisió de boira polsegosa que canvia el tast del beuratge que esforçadament intenteu empassar-vos.

Això no obstant, tot arriba. La "Quefa" us mana espolsar-vos els pantalons, que són plens de pols (com si l'haguéreu portada de La Marina, desmarcant-se, la tia) i teranyines. I com a bon hoste, obei. La conseqüència és el manteniment, altra vegada, del nivell habitual de polseguera a la cambra.

Ara som fent la vetllada. Fa una estona que la "Quefa" ha deixat caure dues mantes i un llençol damunt del sofà. M'ofegue. No hi veig res més enllà del meu nas. La "Quefa" diu bona nit i se'n refot. El "Quefe" dibuixa i jo pose els dits damunt aquestes tecles de la maquineta amb la major dolçor per no remoure més partícules polsegoses. Decidisc que el pròxim viatge portaré una mascareta filtradora i un equip d'oxigen.

El "Quefe" -ja ho sabeu- té molt mala llet. Va dibuixant i al mateix temps fa uns comentaris a compàs del que diu la ràdio sobre la prostitució. No puc concentrar-me. Avui es tanca, a les dotze, la campanya prostitució. Passat demà aniran a votar botant, mentre nosaltres, el "Quefe", la "Quefa" i jo, dins la polseguera que patim, continuarem desitjant la mateixa llarga vida prostitucional que és tradicional a les prostitucions d'aquests topants.

Oblidava dir que a l'entremig de tot açò que he escrit, hi ha hagut un transport de mobles. La boira ha fet que s'ajornés abans d'acabar l'operació. Demà, si escampa, continuarem.

Em costa déu i ajut trobar el sofà on he de dormir teòricament. A les palpentes. Em tape els nassos amb el mocador per veure venir. Somie que la boira la va portar de Londres el "Quefe" quan es va lligar la "Quefa" i feren l'equipatge d'arrapa i fugim enmig del típic puré londinenc. Se'ls ficà entre les maletes i sacs i en arribar a l'Alcoià, es reproduí de forma descollonant per allò del canvi de latituds, i ací la tenim. Ferotge, aclaparadora.

La "Quefa" s'ha mostrat molt punyetera avui. Per començar, quan jo encara era al llit ben de matinada, m'ha llançat el travesti de la Mari Catufols al meu llit. S'ha ficat entre els llençols amb el motor en marxa mentre m'arrapava les reragaltes.

No hi ha res a fer. Per gran que siga el Mas de la Sopalma (...) mai no trobes un raconet per fer la teua, per exemple dormir. La Mari m'ha despertat i no sabia on era, doncs havia bescanviat de jaç per veure si trobava la pau.

Per altra banda, l'esmentada mala llet del "Quefe" és contagiosa i així la "Quefa" actua en conseqüència. Encara ell té més virtuts, no cregueu. Una altra de les seues característiques predominants és que vol deixar neta de pols i palla tota andròmina que siga una mica vella i enrovinada o corcada. Tot li fa goig i va carrejant sense aturar-se cap a casa des d'un clau de ferradura fins un llit desballestat o un armari trossejat.

Arriba que el "Quefe" és fent obra principal d'arranjament a la teulada perquè el roví dels claus de les bigues (milers, de l'any de la pesta) no passe massa endavant. Això vol dir que hi tenim dues conseqüències importants de cara a la supervivència: Primera, que la boira polsegosa arriba a una densitat tal, que hem d'anar per casa tocant un xiulet per no asclar-nos la morrera entre nosaltres mateixos. Segona, que no essent la visibilitat de gaire confiança portem un gaiato per orientar-nos com orbs vagamons.

En aquesta situació, el "Quefe" li ordenà a la "Quefa" que li buidara una cambra de mobles, claus, ferradures, armaris, fustes velles, porcellanes, perquè l'esmentada cambra hauria de ser motiu d'obra reconstructiva.

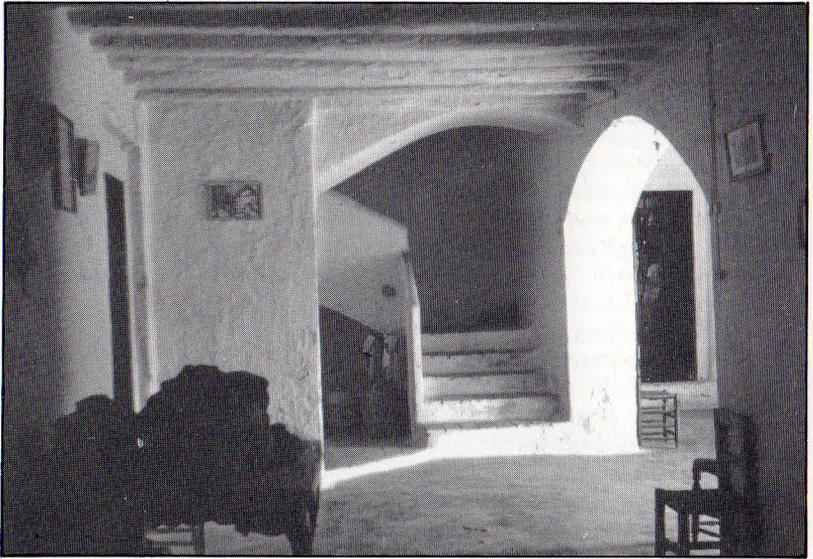
Mentre ell anava donant ordres a la dita "Quefa" (ja veieu com no ho és massa), ella anava mudant el color de la faç, anava esgrogueint-se a compàs del creixement de la llista de coses que hauria de remenar i pujar al porxe, mentre ell detallava meticulosament on deuria desar cada cosa. És un paio d'aquests tiquismiquis que vol empenyar prou amb això de cada cosa al seu lloc.

Jo, que era a la poltrona just dinat i xamant el glopet del fum, anava acollonant-me a mesura que la llista d'ordres anava creixent, perquè olorava que alguna part de la desfeta em cauria al damunt. Dit i fet, quan el color de la faç de la "Quefa" ja s'apropava al blau, em va semblar que per evitar el colapse hauria de fer quelcom per ella. I agafe i li dic: Vols que et done una mà?. (Idiota de mi). I ella que revé de color, reviscola i veient el cel obert, que em diu: Anem!.

Ja no hi havia remei per a mi. I el "Quefe", naturalment, va descomparèixer tot seguit.

La "Quefa" i jo, tots dos plegadets, pujarem al porxe en plena malhora (això deia la meua àvia de les hores aquestes del migdia), 25 llits de ferro, 13 de fusta, 45 poltrones, 72 cadires, 6 caixes de claus enrovinats, 76 cabassos de palla, 765 quadres del "Quefe" i dels companys (tots del mateix estil pictòric, almenys pel que fa al pes).

Ens ferem nuets, per allò de la suada (no sigueu mal pensats) perquè cadascun dels viatges ascendents era com una expedició arriscada. Havíem

de pujar per una escala tortuosa i estreta on no hi havia dos escalons bessons, travessar per sota de cordes malignament disposades, i ficant els peus a cada passa en tres pams de pols barrejada amb merda de coloms i pastissos de sabó, sostenidors i bragues penjades l'any del còlera per la masovera, i dunes d'ametlles incommensurables.

Com que no podíem fer una rebel·lió ni la "Quefa" ni jo perquè la tirania és descollonant, decidírem almenys donar testimoni de la nostra disconformitat. Ens declaràrem en vaga i deixàrem com a prova un aparador per pujar. Es tracta d'un aparador pròxim a la desintegració que deu pesar 500 quilos, dalt o baix. Baix s'ha quedat. Li diguérem al "Quefe" que un treball tan delicat no el podíem fer nosaltres sols i que calia que ell hi fos present per tal que no es desfés aquella pila de brossa. I el "Quefe", sabeu què va respondre?. Amarreu-vos: "Bé, l'agafaré en un grapat i el pujaré jo!".

Tot açò és el què he escrit el dia 5 de desembre de 1.978. I no cregueu que és un dia qualsevol: És el dia de la "meditació". Perquè una vegada ben meditat, demà dia 6 de desembre del 1.978, i mentre el borregam va a votar botant, nosaltres, els independentistes, anirem a fer-nos una palla a la soca d'un ametller per demostrar que som independents fins i tot de les dones. (Laus dei).

Capítol 3

MÉS CATÀSTROFES AL MAS DE LA SOPALMA ALTRAMENT
DIT SOPALMO: INVASIÓ EN DUES ONADES I ALÈRGIA
OFEGADORA POLSEGAIRE FILLAPUTIENSE ALCOIANA.

Ja som al 8 de desembre. Anem desintoxicant-nos a poc a poc de la campanya prostitucional mercès a que ens trenquem els dits i el cap cercant alguna emissora de ràdio no contaminada a l'aparell mig ceba mig castanya del "Quefe", que és de l'any 1.870. De quan les tropes germàniques conqueriren París de la França. Les orelles també són fetes cendra, perquè la vellesa de l'aparell va emparellada amb la de les bateries que porta a la panxa, que són del 1.871. Arriba un moment en què no saps si el rum-rum és de l'aparell de ràdio o és un badall del llop, el gos polsós. Per aclarir història i deixar les coses al seu lloc, hem de dir que hi ha un altre aparell de ràdio més modern que la "Quefa" té, però, amagat sota el seu matalàs.

Siga com vulga, la vida ací al Mas anava desenvolupant-se amb normalitat com queda aclarit i testificat en els capítols anteriors. El dia 6,

però, arribà la meua "quefa" particular. No anem malament de "quefes", no. Em va cantar les quaranta i el vint de bastons, i tot aclarit, va llegir els capítols precedents mentre feia alguns estufits. Bona cosa, de moment. A l'endemà se'm va emportar a Betxinqui per arreglar el motor de l'aigua, que no funcionava. En arribar, hi havia una colla d'allò més estrafolària.

Dues ties i tres tios. Una parella, parents meus. Però tots cinc jóvens, polits, ben educats, correctes i reverencials, asseguts al voltant d'una taula plena de paperassa. Per correspondre a la nostra salutació, només dos feren l'esforç descollonant de dir: **Ie!** sense massa entusiasme.

Arranjat el motor, pujàrem de la font cap a casa. Només vaig xafar l'esglaó d'entrada al mas, vaig veure que els meus "quefes" s'havien multiplicat perillosament. En efecte, havien controlat el foc de la llar fent un arc al seu voltant de mena que ens condemnaven a un fred etern. No hi havia més que un llum de gas per a gaudi exclusiu de la colla. Tots els esforços que férem per escalfar-nos i/o il.luminar-nos foren estèrils.

La meua "Quefa" particular, que havia d'escriure una carta a Califòrnia amb 54 còpies, relatant el seu viatge a Irlanda i Anglaterra -és més viartgera que Marco Polo- ho hagué de fer a la llum d'una espelma, desullant-se davant d'un mapa de l'itinerari. Amb la confiança relativa que tinc amb una jove de la colla invasora per allò de la paternitat, li vaig dir: Escolta, ¿podrieu cedir un lloc il.luminat perquè la meua "Quefa" pugui escriure les 54 cartes a Califòrnia?. I em va respondre: Home no, perquè el problema és el soroll de la màquina d'escriure.

A la fi, trobàrem un cau per becar una mica després que la colla ens il.lustrà a bondó arran de temes com literatura, marxisme, alliberament dels jóvens, etc.

L'endemà, en quedar-se la meua "Quefa" a Betxinqui per escriure les 54 cartes a Califòrnia i voltants, tornàrem al molt famós i nomenat Mas de la Sopalma. La colla jovenívola em feia companyia dins del Gran Rover. Com que s'havia de comprar algunes coses, ens aturàrem a Alcoi, ciutat industrial on diuen bajoques a les pebreres, i anàrem a la llibreria "Creu i Ratlla". El batalló de jóvens, després de rebolicar-ho tot, comprà per un munt de setze mil pessetes. L'Adolf, gerent de la llibreria, rotava de mal de panxa, i els seus ulls rojos com tomaques madures, eren a punt d'esclatar. Per evitar l'infart de l'amic Adolf, li vaig demanar tres calendaris "Serra d'Or" que em deixaren la butxaca escuradeta.

Reprenguérem el viatge i ens deturàrem a la "Venta Saltera". Volia jo quedar bé amb una de la colla que es diu Cati. Era el seu aniversari. Feia anys. Allò que deia un altre parent de nom Gaztambide: era el seu "**rompeños**". Així que em pertocava convidar-los a tots. Entràrem a la Venta i el senyor Paco em va reconèixer quan erem a cara pujada per damunt de la barra. Em demanà per la família, pels amics, pels nebots, pel

"Quefe" del Sopalmo i cunyades, etc. Quan ja anàvem a demanar-li la beguda, s'espolsà els braços com un perdigot s'espolsa les ales, i ens donà l'esquena anant-se'n cap a la cafetera perquè un dels clients li reclamava que la setmana anterior ja li havia demanat un café tallat i tenia pressa.

Passàrem una estoneta de dues hores d'allò més divertides, posant duros a les maquinetes dels discs, jugant al fútbol amb els paperets que sempre hi ha a terra, amb els ossos de les fideuades, amb els pinyols d'olives, etc., i quan menys ho esperàvem... nyas! tres plis plais i una cervesa que el senyor Paco ens posa damunt la barra. Cridadissa general: Béee!, molt béee!. Immediatament, com el més ràpid del Far West, deixà caure un billet blau davant dels nassos del senyor Paco perquè es cobre les begudes. Continuàrem jugant al fútbol, ballant, fent excursions pels voltants, inspeccionant el teular, contant els pins, etc. Aclarits tots aquests comptes, veiem amb alegria que el senyor Paco havia fet el compte i ens deixava el canvi a la barra. Ens acomiadàrem respectuosament i cordial.

Quan vam creuar la fita de la ciutat d'Alcoi, vaig alenar de debò. En efecte, la colla tenia un aspecte que cridava poderosament l'atenció dels ciutadans honrats. Per damunt de tots, surava la presència de l'Eduard. Si més no, era la reencarnació del clàssic trabucaire. Gorreta, barbata, alt com "Quaresma", ulleretes revolucionari-intel.lectuals i una jaca on tant hi podria tenir un llibre com un còctel molotov. Jo tenia ben clar que si algú dels voltants hagués fet només un pet sorollós, a l'Eduard li hagués caigut al damunt tota la brigada antiterrorista d'Alcoi.

Per fotre al "Quefe" del Sopalmo, hem de dir que amb molt de goig entràrem al terme d'Ibi, on hi ha el Mas. El "Quefe" i la "Quefa" feren d'amfitrions dels joves mostrant-los les meravelles de l'antiga casa de postes. Ells, els joves, amb els nassos arromangats, passaren del rotllo i se'n tornaren cam a Betxinqui amb el Gran Rover.

La segona onada invasora ha tingut lloc avui dia 8.

Capítol 4

NARRACIÓ QUE FA EL/LA MARI CATÚFOLS DELS FETS I DESFETES OCORREGUTS AL MAS DE LA SOPALMA, EL DIA VUIT DE DESEMBRE DEL 1.978, ANY DE LA DEFINITIVA CONSTITUCIÓ ONZENA.

En diuen Mari Catúfols i, de moment, visc al Mas de la Sopalma. Pertanc a la molt aristocràtica família dels gats. Vull parlar-vos de l'opressió de classe que patim. Per començar, m'han posat un nom que no m'agrada gens ni mica. Només perquè s'ha posat de moda entre els faves, me l'han encolomat. Arriba un barbut, li proposa el nom a la "Quefa" i llestos!. Debades em faig el ronser, debades m'iole protestant, ells vinga de Mari Catúfols amunt i avall. He estat batejat i en pau!. Somie que aquest nom imposat porta una mena de "catxondeixon" que em fot d'allò més. El nom és cosa seriosa i si comencen a perdre'm el respecte, malament!. A més a més, sentint parlar als faves, me n'adone que el maleït nom correspon a un personatge d'allò més sospitós.

El primer problema que em porta aquest nom imposat, és la qüestió del meu sexe. D'això n'han fet un punt primordial. Com que sóc petit i els "quefes" són uns rucs, no s'aclareixen i cadascun d'ells diu la seua, segons les preferències que tinguen. Que si gat que si gata, que si travesti, i passen el dia fent-me pessigolles baix del cul, bufant i escodrinyant sense aturar-se. A la fi, tinc tots els baixos pelats i coents. Em compten les mamelles i mai no es posen d'acord tampoc. El cas és que estic més temps panxa amunt que en posició normal. I així ni puc aprendre a caminar com cal.

Quan arriba un foraster, tot seguit és convidat a opinar arran del meu sexe, i torna a començar el martiri. Com que les urpes que tinc encara no punxen massa, i les dents quasi no m'han eixit al carrer, no puc fer altra cosa que romandre fotut. Si de cas dic alguna cosa sense cridar gaire, una manota em cau damunt del cap, m'oprimeix les barres, em tapa el nas, i a més, encara em diuen rebel, mal geni, salvatge, etc.

Altra conseqüència és que el fill de puta del gos, Llop de malnom, és un gelós de tres parells de collons, i quan sóc al suplici abans esmentat, ell creu que tinc les preferències amoroses dels "quefes". Llavors deixa caure 30 quilos de morro i queixals, i dos quarts de llengua sobre la meua panxa (motiu de la inspecció) i em deixa per combregar. Ja enllestit per combregar, el Llop em fot 5 quilos d'urpa i em recorre de dalt a baix amb una mala llet semblant a la del "Quefe" màxim.

Malgrat tot, i com que vivim en temps de tortures i d'opressió de classe, vaig acostumar-me i resistisc com un heroi. Arribarà un dia en què les meues urpes puguen fer-li front i deixaré al Llop fet un garbell. En quan es decante i bade, li ficaré l'urpa per la gola i mentre li mossegue la morrera amb totes les meues forces, ell recularà i jo, que hauré aprofundit la meua urpa fins arribar-li a la cua per dins la panxa, atesaré i el posaré a l'inrevés com es fa amb els polps. Això de posar un gos a l'inrevés, és com bufar i fer ampolles.

No voldria que pensàreu que la mala llet que hi ha al Mas, em contagia fins esdevenir un sàdic. Senzillament és que el vuit de desembre no ha estat un bon dia per a mi. Si no escric, rebente. Deixem a banda la cançoneta constant de la constitució definitiva i onzena. És un altre el problema: La segona onada invasora al Mas de la Sopalma.

Imagineu la meua condició anímica i física després d'un dia normal. Fet cendra. Aleshores la "Quefa" em porta al seu llit per dormir (és un acudit) mentre el "Quefe", cabrejat com de costum, li diu que li òmplic els ous de puces i que el meu lloc deu ser la cuina, tot sol i lluny del gos (no caurà eixa bacora), mentre la "Quefa", com d'habitud, se'n refot i m'agafa, em xafiga amorosament i m'espatlla l'única costella que era una mica potable. Vulgues que no, ja sóc al llit dels "Quefes" i passe la nit cercant caliu entre bufes i guitzes.

Llostreja, laus dei, i no puc eixir perquè la porta és tancada i no hi ha cap esclatxa. A més, el Llop m'espera a l'altra banda per donar-me el bon dia. Passe fam i fred. Cap a migdia, es lleva la "Quefa" i em posa uns gotims de llet en un cossi tan estretet, que el meu morro no arriba a tastar res. Me'n vaig cap a un bol on sembla que hi ha quelcom més saborós, i quan faig el primer bocí, em trobe com un entrepà entre les barres del Llop que van ajuntant-se sense cap misericòrdia, fins que em surt l'aire dels lleus i faig un soroll de mort imminent, que fa reaccionar a la "Quefa" i em trauc com si fóra el companatge d'un entrepà, perllongant-me la vida. La "Quefa" m'agafa, i com em veu tan a prop de la mort, va dient-me que aquell bol era el menjador del gos Llop, que no hi devia anar a furtar res, que jo tenia el menjar a banda, etc., mentre que per fer-me alenar em prem com una llima entre els seus braços i entre en coma profund.

Quan torne a veure la llum, tinc al davant al barbes blanques, un tipus bonegador i defensor de les classes oprimides. Li faig una festa amb la pota perquè sàpiga que sóc viu. I com que tenim set vides, comence a gaudir de les sis que em resten. A poc a poc vaig recuperant-me i gaudisc del bon sol que tenim avui, i quan em trobe mig en forma, tracte de fer-li la pilota al "Quefe" pujant a la poltrona on és assegut. Vull assegurar-me la protecció del poderós per veure de millorar la meua condició. El "Quefe" passa la mà pel meu llom i jo, confiat, li done la cara i el salude amb la pota, posant el

motor en marxa. En aquest moment, el "Quefe" m'espolsa un garguilot sota el nas, caic d'esquena, crec que es tracta d'una cortesia grollera, i torne a saludar-lo amb la pota, cosa que ell aprofita per espolsar-me un altre garguilot, aquest, més carregat de bombo. El meu cervell comença a rebotar dins la closca, se'm fa de nit, i com puc m'allunye trontollant del "Quefe" i de la mare que l'ha parit.

Aquí caic, allà m'alce, puc trobar un racó de pau per fer la segona recuperació del dia, que com veieu, ha començat d'allò més bé. Em quede com endormiscat una estona mentre escolte els desagradables lladrucs del Llop que és nugat a un arbre. Té una veu com una barrancada, verament repugnant, i a més, en lloc de fer bu, bu!, sembla que diu franco, franco!. Açò esgarrifa al "Quefe" d'una manera especial, perd l'oremus i agafa una branca, va cap al Llop, el bonega i se'n torna sense estrenar la branca. El silenci dura 20 segons. El barbes aprofita per dir-li al "Quefe" quelcom sobre la llibertat d'expressió. I tot seguit, torna la cançó franquista.

Quasi que era formit del tot quan comença l'onada invasora amb un soroll semblant al que podria fer un ramat de galifiants⁽¹⁾ dintre d'una ermita encalzinada, amb canonge a la trona en temps de quaresma, sense haver-se rentat ni peus ni fava.

Només entrar els invasors al Mas de la Sopalma, comença la cacera del gat. A la veu (a les veus) de: On és la MARI CATÚFOLS?, un mascle i dues femelles "homo sapiens" juvenívols, iniciaren l'escorcoll i no deixaven estaca en paret. Coixins, poltrones, saflades, sofàs, etc., tot ho posaren cul per amunt. Jo, que no tinc os sà, tampoc tinc força per moure'm i perllongue el meu terror sense alenar. Vegeu per on, quan jo pensava que no em trobarien aquests joves, sent que la "Quefa" diu Catúfols! Catúfols!, on ets?. Vine a jugar amb els xiquets que volen veure't!. I és clar que la "Quefa" em descobreix de seguida perquè coneix bé la casota.

M'agafa la "Quefa" i em dona mig a la menuda i mig a la major de les xiquetes. Li pertoca cap i coll a la menuda, em fica els dits a les orelles mentre la major agafa la seua part, la capgira, i comença el ritus de la inspecció. Amb aquest giravolt, m'agafa una pixera forçada que no la puc resistir i prove de buidar. No puc perquè tinc el canyut collat per la inspecció. Mentre, la menuda regira el seu troç de gat i me n'aprofite per fugir en un moment de sorpresa. Me'n vaig corrent darrere un bus de flors i pixe. Mai no ho hagués fet, perquè encara eren gotims en l'aire, ja la "Quefa" m'havia agafat amb mala llet i em dedicà la lletania de bruta, porc, pocavergonya, mentre m'acarxotava les costelles ja badades.

La "Quefa" em lliura una altra vegada a les xiquetes. La major demana: Per què li dieu Mari Catúfols si és un gat?. La menuda compta les

⁽¹⁾ Nota del Traductor: **Galifiant**: En la nostra parla, elefant elegant que arriba a infant borbó.

mamelles i diu que sóc una gata. És una gata!, és una gata!. Jo, però, ja no sé quina cosa sóc. De qualsevol manera, em cague en els collons de mon "ti" Gori, en els del canonge de l'ermita abans esmentada, i en els dels galifiants (*) que eren dintre.

Sense altres esdeveniments dignes d'esment, arribem al capvespre del dia vuit. Una part de l'exèrcit invasor, precisament el de més edat, decideix l'evacuació i la veritat és que no m'han fotut gens. Dissortadament, tenen problemes de transport i la xicona torturadora, la que diu que sóc gata, ha de passar la nit ací.

Quan l'expedició ha pres camí de La Marina, veig amb dolor que la torturadora resta al Mas. Ja em done per mort i vaig preparant-me pel pitjor. No és per meys. Tinc el cos tot fer un Sant Llätzer, tinc fam, fred, set, el cervell no gaire bé per allò dels garguilots del "Quefe", i voldria dormir quatre llunes seguides. Potser li donaria a la xicona, al "Quefe" o a la "Quefa", una altra de les meues sis vides que em resten a canvi d'unes hores de relax.

Els "Quefes" i la torturadora xiqueta, que li diuen Lorena (em demane com pot tenir un nom tan bonic i torturar) són a taula sopant. També hi ha el barbes blanques. Jo me n'aprofite per fer la tercera recuperació del dia, però sense dormir. Encara que relaxat. Sent les converses que m'arriben de la taula. La qüestió més sorollosa surt de les dues barbes, la negra del "Quefe" i la mig blanca de l'altre. Mentre van bufant cullera de brou, parlen del país i de l'onzena constituicolló, de quina cosa faran els pesaners, de que n'estan fins als bòtils (ells tenen clara la qüestió del sexe i jo també), i arriben a la qüestió eterna de que si bajoques o pebreres. I damunt, per fotre encara més, arriba el Fabra i diu PEBROTS!

En acabar de sopar, ja tremole pensant que Lorena vindrà per mi. No és així i el que fa la xicona és posar-se a ballar. Sent els passos i trac el cap de baix del meu amagatall i guaita. Redell! que ho fa molt bé la ballarina!. M'agrada tant, que me n'oblidi de tot. Lorena volta la taula grandota, i al compàs d'una música dolça, els seus peus menuts són com estels voladors. Malgrat el mal d'ossos que tinc pense en acompanyar-la. Rebutge aquest pensament joíós per no descobrir-me, no fóra que es reproduïra el ball de Torrent.

A la fi, la "Quefa" s'emporta el fill de puta del Llop a una cambra i el tanca ben tancat, cosa que mai no li agrairé prou. Deixa caure unes mantes de Benilloba al sofà, compareix la boira, i Lorena es gita. Diu la "Quefa" bona nit, el "Quefe" es cabreja altra vegada, i sóc obligat a dormir amb ella. En el viatge torne a veure espurnes vermelles, em fique entre llençols i cerque una bossa d'aigua calenta que hi ha sota els peus formatjosos. I m'acomia de tots vostés amb dolors, amb molts dolors...

Capítol 5

LA DOLÇA TORNADA A LA MARINA SUD, EL PLÀCID VIATGE AMB EL COET I LES PUTADES DE "QUEFATURA".

El dissabte dia 9 de desembre començà sense que ens adonàrem que feia dos o tres dies que encetàvem una etapa d'allò més històrica. A les 11 del matí, de colp, venguérem que per a nosaltres la cosa era ben fotuda constitucionalment parlant. Mentre esmorzàvem ho veiérem clar. Per mantenir la moral independentista, cercàrem dos bons ametllers i eixirem a palla per barba.

"El Quefe" se n'anà a la ciutat industrial on dieuen bajoques a les pebreres (no pot estar massa temps fora). Abans, li manà a la "Quefa" que raspallara dos guardafangs de camió, més grans que dos morabits. Formarien el sostre de la futura casa del Llop després que la susdita "Quefa" els donés una passada de pintura imprimant. Com que ella ho esperava, de bon matí ja portava la faç tirant a groc que a mida que el sol pujava esdevenia verdosa. Així, quan li va dir al "Quefe" que tenia mal de panxa, tothom s'ho va creure.

Com que ja n'hem parlat de la mania arplegadora de brosses i porcellanes que té el "Quefe", em creureu si us dic que vol fer una casa al Llop amb sostre de guardafangs. Són d'un camió que va davallar cametes valeu-me, ací caic allà m'alce, al fons del Barranc de la Batalla el 14 d'abril de 1.931. D'ençà, només restaven els guardafangs, i el "Quefe" no ha volgut, millor dir, no ha pogut, suportar que material tan valuós no fóra ben aprofitat.

Els que restem al Mas tenim fam. El dinar és fet, però hem d'esperar el "Quefe" amb tota disciplina i respecte. Passen les hores i quan l'olleta és gelada i feta un grum, arriba el coet amb Barbanegra dins. Carregat de fusta.!

Diàleg amb el "Quefe".

Jo: Xè, com va?

"Quefe": Bé. He tallat fusta per a 75 finestres.

J.: Jo he anat a l'bi a peu.

Q.: És més important tallar fusta per a 75 finestres que anar a l'bi.

J.: Si "Quefe", clar...

Q.: Vaig a entrar la fusta a casa.

J.: "Quefe", l'olleta és gelada i feta un grum...

Q.: Veig que els guardafangs no són llimats.

J.: L'olleta, "Quefe". Deu estar de puta mare. Són les quatre i...

Q.: 75 finestres fetes en un matí. Això és una mascletada. M'he estalviat dotze quinzets i mig.

J.: Sí, però vens ple de burumballes i millor...

Q.: Vaig a descarregar!

J.: Mut. (Em veig obligat a col.laborar-hi).

Com que tot arriba, acabem la descàrrega i pugem cap a l'olleta. Abans, però, el "Quefe" agafa una tovallola grandota i comença a espolsar-se en la mateixa cuina on hi ha l'olla destapada. amb una tècnica mai vista per mi. Com si fóra un membre de l'Opus Dei flagelant-se, la tovallola va a l'esquena, al clatell, al cap, a les barbes, al pit, als ous. Amb energia, ràpidament, rítmicament. Mentre compleix el ritus i omple la cuina amb una nova i deliciosa boira, va dient-nos la feina que ha fet, valorant la qualitat de la fusta, la disposició dels claus, com aniran les finestres. Unes obriran cap a la dreta (merda) i altres de baix a dalt.

Som a taula. La "Quefa" em demana: T'agrada l'olleta?. I jo: Si "Quefa", sobretot la de músic. (Olleta de músic és un plat típic de la comarca molt bo). Lloe l'olleta de la "Quefa" perquè sóc un hoste piloter, però em sembla que tinc una flaüta de fusta que se'm desfà a la boca a burumballes.

Empassada l'olleta fustera mercès als espolsos flagelants del "Quefe", comencem la càrrega del coet o cotxe. A poqueta nit, ja som a punt de tornar cap a la Marina. Quan el "Quefe" engega el motor per escalfar-lo, tots preguem al santíssim d'Altea, al de l'Alfàs i fins i tot n'hi ha qui trau del pit una ampolla d'herber i glopeja abundantament.

Escalfat el supermotor del coet, el "Quefe" fica la primera marxa i eixim a la carretera general. És un gran tècnic i canvia les velocitats amb rapidesa increïble. Quan posa la quinta, ja som a Xixona. La Carrasqueta, ni l'hem vista. Pensem que s'aturarà a comprar torró perquè Nadal no és lluny. És un desig mig esperança. Un anhel profund.

Quarta velocitat i alenem tots. Torna a la superdirecta i Lorena se'n puja damunt de la "Quefa", xafiga Mari Catúfols i, quan el coet agafa la corba contrària, és la "Quefa" la que, en sentit contrari, esclafa Lorena i la Catúfols amb les tres puces que porta aquesta. En la traslació la "Quefa" es deixa un camal del pantaló penjat a la manegüeta de la porta d'estridord i mig nas estampillat al vidre de la finestra de babord. Ix fum al darrere degut a la fricció del cul de la "Quefa" amb el seient, però no hi ha reducció de velocitat.

Li demane al "Quefe" si no sent olor de socarrat i em diu que es tracta de la pudor de l'abocador de brossa de Benidorm. Doncs sí, ja hi som, el

veig allà baix. Davallem com el llamp i arribem a l'Armanello. Com que he passat uns dies meravellosos al Mas de la Sopalma, altrament dir del Sopalmo, em veig obligat a convidar-los a sopar. La meua "Quefa" particular s'ofereix amb cortesia.

Quan ja hem bossat tots els viutgs en el coet i recuperat el color de les galtes de dalt, el "Quefe" em demana paper i retolador. El mala llet, aprofitant que estic fotut pel viatge i no mastegue de cap, escriu "Mas de l'Armanella, altrament dit Armanello", i me'l posa a la cadira mentre sóc a la cuina. Enceta així la contra-rèplica a la Sopalma i bajoques. Cap de formigó.

Fem les paus i sopem. Ells se'n van cap a Altea. Baixem per acomiadar-los. Xiula el coet camí amunt. Només puge a casa, el telèfon sona. És la "Quefa":

JA HEM ARRIBAT, GRÀCIES AL SENYOR!!!

Capítol 6

RESUM DE LES HISTÒRIES QUE MERCÈS A ESCORCOLLS METICULOSOS VAIG DESCOBRIR ALS VOLTANTS DEL MAS DE LA SOPALMA, COMARCA DE L'ALCOIÀ I SUBCOMARCA DE LA FOIA DE CASTALLA.

Al Mas de la Sopalma no se n'adoren de res. Xé, de res de res!. Ocorre que no fan altra cosa que arreplegar perols, cassoles i tota classe de porcellanes com ja sabeu, pols a bondó, ferros rovellats, puces a bord de la Catúfols, milanta granadins que dien siaca a la sèquia, bicicletes sense rodes, rodes sense bicicletes, espardenyas sense peus, masera emponada sovint mostrant la vella bacora mentre fa com si arreplegara res, maser afaitant-se no res, carro amb rodes que no roden, i mainada infinita que s'esmuny...

No saben el que passa als seus voltants. De la Marina hem arribat per descobrir-ho i contar-ho. Per exemple, si agafeu el camí fondo del Fred i a les 500 passes, on són les flors del lliri blau, volteu cap al migjorn fins arribar a la noguera, trobareu un maset petit on viu encara, velleta, la Bajoanna.

La Bajoanna havia estat en la seua joventut més fregadora que el gall de la passió, i se'n passava per la figa amb alegria i joia el 72 per cent dels habitants de la comarca. L'abstenció del 28 % restant pel que fa a la seua

figa, eren un 0,5% ignorants (avui dits n/s: No saben no contesten) i el 27'5% restant corresponia als que passaven de figues. Que ja n'hi havia, ja, no creieu. Però com que aleshores no existia el M.A.G.F.C. (Moviment d'Alliberament Gai de la Foia de Castalla) doncs fins ara mateix ningú no havia parat esment en tan elevada abstenció.

La Bajoanna era tota soleta al mas, perquè tots els seus avantpassats ja havien traspassat escorreguts com llimes a lluitar per fer-se palles sota set pams de terra. Sembla que l'erotisme congènit de la família ja venia de lluny. Vegeu com l'Alcoià també ha estat capdavanter en aquesta matèria.

Com que la Bajoanna era sempre al llit rebolcò rera rebolcò, dia i nit, no tenia ni temps per fer altra cosa, com per exemple treballar les terres o recollir queviures. Així que començà a demanar ajut als seus amants. Foren generosos. Del 72 per cent d'amants de debò, un 15%, els més vells i més xorrafluixos es mantingueren fidels a la Bajoanna. Un acapolava un conill, l'altre feia net el corral de sa casa en favor de la Bajoanna i, a corre-cuita, tots li omplien el rebost.

Quan la Bajoanna començà a tastar les viandes que amorosament li protaven els fidels, viandes cuinades per ells mateixos, i que li portaven directament al llit per allò de no perdre temps, pensà que es trobava en el Paradís: **Sóc la reina de la Comarca!**, cridava.

És una gran putada aquesta vida, ja ho sabeu. I a la Bajoanna li arribà quan un xorrafluixa, després de fer-li una sopeta coberta i quan ella se l'havia empassada gola avall i estava disposada al pagament, li diu: Bajoanna, tinc un nebot... que mai no ho ha fet... ell m'ho demana... m'ompli la casa de lletades... sap pel dimoni que jo vinc ací... i si no et deixes que et fota un clau... m'amenaça que li ho dirà a la meua dona... voldria que...

La Bajoanna escoltava i la figa se li feia oli, farta ja de la gent de cinquena edat: -Xorrafluixa, què dius?. Amor meu, porta'm el teu nebot!. Ho faré per tu. Que entre tot seguit. I tu ves-te'n a casa tranquil, que jo sabent que és nebot teu el tractaré a cos d'arquebisbe!. Ara, però, ves a ta casa. No vull embolics d'oncles i nebots plegats!. Au!, que passe...

El nebot passà i se'n passà, perquè tota la mala llet que li restava després de lluir tabics i citares de ca son oncle, empastifà la famolenca figa de la Bajoanna i la feu prenyada i emprenyada.

Al nebot li deien TÒFOL.

I a la filla de Bajoanna, TOFOLETA.

"Tofoleta mamant i la Bajoanna fregant", deien els veïns masovers excepte els de la Sopalma, que no se n'adonaven de res. Els sopalmers, a la seua: Ferros, ferralles i ferradures rovellades anaven omplint la ferroteca del Mas. La fustateca també creixia amb nous i vells llits a punt de pols per mantenir el nivell mínim habitual i clàssic, boirós, aromàtic i ofegador.

Tofoleta anava fent-se fadrina, i abans de tenir fortes punxades als ronyons, ja havia obert la seua botiga particular, on seguint la crida del llinatge deixava a sa mare com una monja pre-conciliar. La botigueta de la fadrina era una sèquia a l'estiu, la que para de front de la Sagra, i a l'hivern el pont de la via del tren que encara manté la seua virginitat terrenal. Vol dir-se que mai no ha conegut locomotora que fumege. Com que a l'estiu les males llengües s'esmolen més, a la Tofoleta li deien pendó de sèquia.

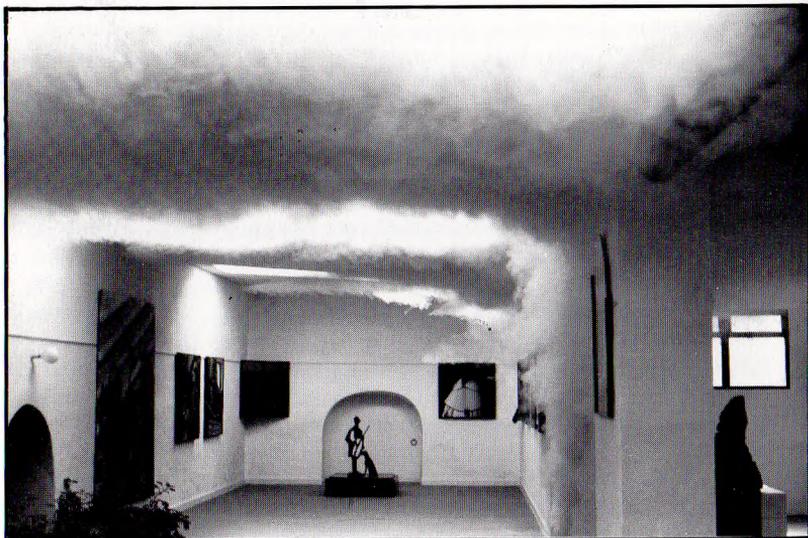
Arribà que Tofoleta, quan esclatà com a dona, ja era una femellota d'aquelles que amb un pet es trauen la calça. Malgrat la sèquia que feia de desavantatge, la competència filial no era acceptada de bon grat per la Bajoanna, que veia davallar el percentatge del 15 al 3, mentre Tofoleta s'emportava a la sèquia i/o al pont el 75% del cens net total i comarcal. (Dades de l'enquesta Fraga-Gallup-Martin Villa, S. A.)

Quan Fraga-Gallup-Martin etc. li comunicaren a Bajoanna els resultats comPUTATS, i una vegada que se'ls seixantanouà a tots com a pagament i els condecorà amb el colleró VERD PARRÚS, va concloure que la situació era greu, alarmant. Cridà Tofoleta per posar-hi remei i li va dir:

- Tofoleta, filla meua, nosaltres som com els falcons. Necessitem espai vital. I la Comarca no dóna per les dues. Deixa'm a mi aquest terreny i ves-te'n cap a Alacant. No et mancaran pardals per engolir, siga dit amb tots els respectes. A més a més, allà són ben emplomissats. Si els compres pel que valen i els vens pel que semblen, negoci segur.

Tofoleta va obeir com a bona filla que era i bona entenedora. Primer, però, s'acomiadà del 75% del cens. Després agafà l'autobús de l'Alcoiana, feu allí mateix tres palles a dos estudiants i a un desdentat, i arribà a la capital del No Res. En baixar, ja un homenet que portava barret amb visera de condó xarolat i que anava dient: "Pensión nyora", "pensión nyora"!, assajà d'agafar-li la maleta. Tofoleta no amollà res, ans al contrari, amb l'altra mà li agafà els baixos i feu una truita de dos ous amb julivert pelut. Li ho serví a l'homenet de barret amb visera xarolada mentre aquest se'n pujava paret amunt.

Tofoleta visqué a Alacant de puta mare onze anys. Va tenir dificultats al principi perquè no entenia la parla dels senyorets i perquè li pagaven amb lletres de canvi que sempre eren protestades. Però aviat superà ambdues dificultats. La primera, parlant poc. Això li donava un aire misteriós encisador. La segona, dient als senyorets: "¡Lo sento, a tocata o res".

REPRESA DE LA TASCA ACLARIDORA DELS FEITS DEL MAS DE LA SOPALMA.

Malament. Passen les eleccions generals, les municipals, ens deixen nuets als nacionalistes, fotuts als pesaners, i al Mas de la Sopalma ni se n'adonen de res. Caps quadrats.

Vol dir-se que quan estàs fotut al màxim, quan la moral és per terra, quan penses que el nostre poble ja és perdut del tot... doncs pugues al Mas i trobes que encara pots alenar i omplir els pulmons d'aire nostre, el nas de pols maser i les venes de nova sang. I són el "Quefe" i la "Quefa" i la gent que hi para que fan el miracle.

Aleshores t'omplis de vergonya i recordes aquella dita bíblica de ... "homes de poca fe..." Nosaltres parlem de gent "cremada" quan la tasca feixuga de la lluita fa que perdem companys. I és perquè no s'aturen al Mas de la Sopalma. Almenys, jo reviscole.

Ara, però parlem de la pols. Ja sabeu que és la constant, la companya fidel del Mas. Avui si més no, en traslladar una ampolleta que hi havia alçada al prestatge de fusta del comú, ha deixat la marca. Fins aquí no me n'havia adonat que tot té una dolça pàtina polsegosa perquè no hi havia possibilitat de comparança. D'altra banda he descobert una màquina d'eixes que ho xuclen tot i que en diuen "aspiradores". Això ha estat de matinada. M'havia alçat a pixar i anava fent els dos quilòmetres que separen la cambra del comú, mig endormiscat. En el viatge de retorn vaig reflexionar entorn de la maquineta. Era plantada, recolzada en un racó i amb els budells escampats per terra. Entre somnis li vaig demanar: Com et diuen, noia?. (Endevinava que era de terres del nord). I ella em va dir: Em diuen "TORNADO". I jo: Noia, què fas ací?. I ella: He vingut a traure la pols del Mas de la Sopalma, altrament dir del Sopalmo pel meu "Quefe" i la meua "Quefa", que, siga dit de pas, només em va veure es va enamorar de mi.

En sentir això de traure la pols del Mas, vaig fer una riallota tan forta i llarga que vaig despertar el Just, l'Anna, la "Quefa" i al fill de puta del Llop, que començà a buar, i tots plegats excepte la "Quefa", ens posàrem a riure pels descosits en veure les pretensions de la "Tornado"

Aleshores li vaig dir: Noia, saps ben bé on t'has ficat?. De veritat creus que pots traure la pols del Mas de la Sopalma?. Mira xicot -em digné ella- jo sóc una multinacionalera superespecialitzada que ho xuclen tot, tot, i no deixa res de res. Des d'un pèl del Llop fins a un elefant. Sóc garantia de futur!. Llavors el fill de puta del Llop que coneix el camp d'operacions,

esclatà en una sèrie de lladrucs riallencs que despertà a la masera i a cinc dels vuit fills que té. La masera dóna ordre als seus cinc fills desperts que resten al llit, i ells s'acorrufen en pilot. Puja la masera al pis de dalt on viuen els "quefes" i com que ja sap català i havia sentit quelcom de "pols", entra dient: "Un porvo, un porvo". Xoca amb el Just que baixava cabrejat i quan eren encastats, l'Anna els troba "in freganti". Anna va a parlar amb el masero i el troba ensabonat i afeitant-se, com sempre. Regira i reprén l'escala, xoca amb el Llop i amb la Mari Catúfols que anava cametes valeu-me, amb la parella ancastada i rodolen tots cap a un prestatge ple de ferros rovellats, el tomben i, tots estossegant i ofegant-se, retornen cap als seus nius amb els mocadors als nassos fent de mascaretes improvisades.

Al rompre el dia, tot era al seu lloc. El "Quefe" encalcinant, la "Quefa" fent el desdejuni i els convidats al llit. De sobte, un soroll com de borinot despistat i topador ens despertà a tots: Era la Tornado que començava la tasca. Només amani el desdejuni, la "Quefa" engegà la maquineta diabòlica i es disposà a traure la pols del Mas. Els convidats, ben fotuts, deixàrem els llits creient que un eixam d'abelles ens enxampava entre els llençols. Reconegut el soroll, anàrem a veure funcionar la maquineta.

Quan la "Tornado" atacà la primera rajola d'un racó de la gran sala, ocorregueren els següents daltabaixos:

- a) La maquineta s'atura als deu segons. Havia fos els ploms de la Companyia Elèctrica Alcoiana.
- b) Reforçats els ploms, reprén la tasca despolegosa i, al cap d'altres deu segons, comença a sortir un fumet sospitós per la banda de baix de la "Tornado". En aquest moment clau, li vaig suggerir a la "Quefa" que fes una distinció entre el fum i la pols. La "Quefa", naturalment, no em va fer ni cas per allò del costum polsegós que fins i tot arriba a que la gent de la Sopalma no sàpiga distingir entre fum i pols.
- c) La "Tornado" de la multinacionalera "BRUN INC. CORPORATION" comença a estossegar i gemegar, s'amollà dues bufes i set o vuit pets i petà. Vol dir-se que es cremà, transformant-se en una merdeta seca plasticada. I socarrada.
- d) Sembla mentida.
- e) Immediatament abans de la dissolució de la maquineta, tots vam sentir com deia: Massa, massa!. Massa pols, m'ofegue!. S.O.S!!!!.
- f) La "Quefa" es posà a tremolar. I deia: Fotris!, com pot ser això?. Les maquinetes de la "BRUN INC. CORPORATION" són reconegudes al meu país com les més tragapols del món... fotris! fotris!...
- g) Tots els fils de la llum desaparegueren del Mas de la Sopalma, deixant un ambient com de socarrament sofrós, amb petits focs que anàrem apagant amb aigua i pixarrades.

h) Un incís: Les pixarrades cal aclarir-les. El Mas pateix de manca d'aigua perquè està al terme d'Ibi. Si estigués dins del terme d'Alcoi, cap problema.

i) Salvat l'honor de la Ciutat d'Alcoi i del seu terme, hem de dir que el "Quefe" pujà escales amunt fet un bou i li digué a la "Quefa": Ja m'has deixat sense llum!. Ja et vaig dir que no engegares la maquineta de la "BRUN etc."

j) La "Quefa" s'havia desmarcat i era al comú.

k) El "Quefe" se n'adonà que els fils de la llum havien desaparegut i que l'ambient era sofrós i fumat. Miracle!.

l) La fi del món. No volem escriure pornografia. A l'altra. Salut!.

Capítol 8

DE COM LA MARI CATÚFOLS FA L'AMOR AMB UN MOTXO HUMIT DAVANT DE TOTHOM I EL CONSELL DEL PAÍS RELEGEIX A L'ILLUSTRE PRESIDENT DEL "CONSECO".

Tenim un amic a Benidorm, pescador ell, que quan està fotut (Ho està la major part de la seua vida) diu: Quina pena tinc de viure!. Doncs bé. Ocorre que quan nosaltres estem fotuts en veure què fan al "CONSECO DEL PAISITO I OLE", hem de dir això mateix: Quina pena tenim de viure!. Arriba que el Sr. President del CONSECO se'n va a París de la França per allò d'aclarir que la paella és valenciana i no catalana, i diu que "entre naltros, nosaltres i mosaltros" prefereix "nosotros". I el senyor president és advocat. Advocat de marge com diem nosaltres. El senyor President no sap què és un marge. Ell ja va dir a Xàtiva que "tota pedra fa paret". Doncs així serà el país, perquè la veritat és que nosaltres sempre hem dit que "tota pedra fa marge". I a Xàtiva, per l'Abril del 1.978 haguérem d'engolir-nos les buides paraules que ens amollà. No pensa, com a bon valencianer que és, que així ni pedra ni paret hi haurà. Hi haurà una merda seca.

El senyor President ha d'eixir per la porta falsa del Palau de la Generalitat (Ai! cruel història!), perquè els fatxes l'acollonen.

El senyor President, en tornar de París de la França va ser bombardejat amb ous (no en té, ell?) a l'aeroport, malgrat que la seua actuació a París va ser d'allò més botiflera, castellana, centralista i humil liant per al poble valencià. Els quatre fatxes, a l'aeroport, també el feren eixir per la porta falsa. De vegades els fatxes tenen raó.

El senyor President que patim altra vegada al 1.979, pel mes de juny, és com el motxo de la MARI CATÚFOLS.

QUINA PENA TINC DE VIURE!!!

La Mari Catúfols es passa per la pedra al motxo varies vegades al dia. Cal un aclariment: El motxo, com el Sr. President, és un instrument o aparell que consisteix en un pal de plàstic amorfe, buit, no conductor de l'electricitat ni de la calor, ni de res de res de res. A un extrem del pal hi ha com unes filargasses fetes de matèria tèxtil amb cordons absorbents (Això és propiament el motxo). Les dones i els hòmens (aquests cada dia més) ho entren per rentar el terra de les cambres. Ho fiquen en un poal ple d'aigua amb detergent i, passada va passada ve, deixen el terra enlluernador com diu T.V.E. de Madris. Com un sol.

Després es deixa el motxo damunt del poal, una vegada escorregut, i és en aquest precís moment quan la Mari Catúfols comença el seu programa eròtic. Ja sabeu que la Mari era un misteri pel que fa a la qüestió del seu sexe: Que si femella, que si mascle, que si travesti... Ja n'hem parlat en capítols anteriors dels dubtes del "Quefe" i dels visitants del Mas. La "Quefa" sempre defensava que la Mari era femella. I ho defensava amb coratge.

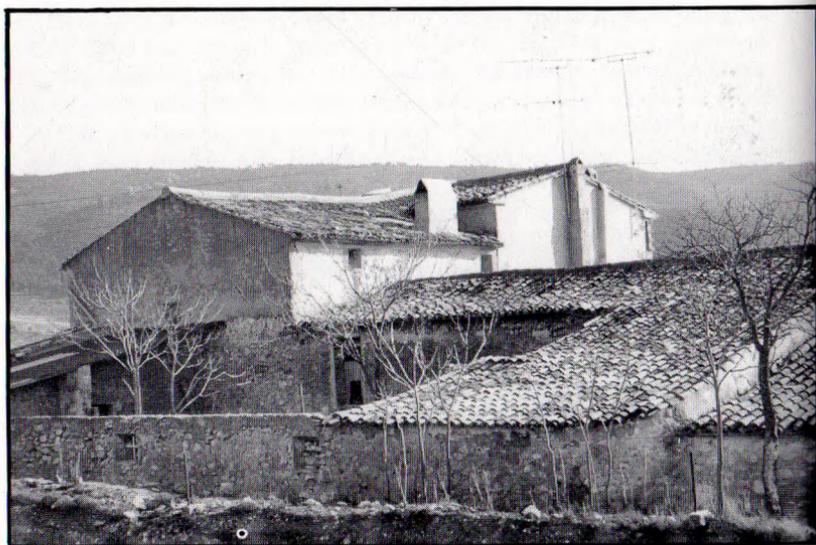
Doncs, sense entrar a polemitzar amb la "Quefa" ni punyetes, hem de dir, per motius d'honestedat narrativa, quin és el comportament de la Mari Catúfols amb el senyor President-motxo amorfe i mal conductor buit, etc. Veieu, veieu...

Com volem que una de les vegades que me n'aprofite de la coneguda hospitalitat dels "Quefe"s, me'n puge al Mas de la Sopalma per allò de fugir de la costa de La Marina Sud on, de vegades, l'ambient és ofegador. Al Mas, sóc tan ben rebut com de costum. (Són collonuts). És de vesprada i el quefe no para un segon. Sopem, xerrem, i ells se'n van al llit perquè estan esgotats per la lluita contra la pols. Em refot perquè sóc un noctàmbul. Em quede sol, calla la tele, la ràdio, llegisc les revistes de pecat clàssiques al Mas i faig el llit. De camí cap a la cambra, veig dos motxos a terra que formaven creu. Qüestió ben estranya -vaig pensar- perquè la "Quefa" és molt ordenada. Què collons fan els dos motxos a terra?. Els vaig posar als seus llocs respectius i em vaig gitar preocupat. La casa és tan gran que un fantasma seria impossible de localitzar.

L'endemà a migdia quedà aclarit el misteri. La "Quefa" agafà el motxo i el poal i comença la feina de rentar el terra. Motxada per aci, motxada per allà, anava despolegant el 6 per cent de la pols habitual al Mas. La Mari Catúfols des d'un racó anava seguint les passades del motxo amb un interès creixent. Fins que va fer uns ulls com a dos focs, lluents amb reflexes metàl·lics, i acorrufada guaitava com disposant-se a l'atac. Vaig pensar que els moviments del motxo la incitaven a jugar a la cacera, com ho fan tots els

gats. La Mari botava i seguia els moviments del motxo que tan hàbilment portava la "Quefa". Es feia camell i després fardatxo. La tasca desempolsegadora continuava al 6 per cent i la "Quefa" i jo riu que riu en veure la Mari amb els ulls encesos fent postures ridícules fins que la "Quefa" hagué d'anar a la cuina i deixà el motxo damunt del poal. Llavors, la Mari Catúfols fent un bot de llagostí, tirà el motxo a terra i mossegant les filargasses properes al mànec, s'obrí de cames i començà a fer-li l'amor, a cardar, a fotre la part baixa del motxo. Òstia! (poble d'Itàlia). No ho contaria si ho hi haguessen testimonis de confiança. La capacitat orgasmàtica de la Mari Catúfols és descollonant -mai millor dit- i en un tres i no res va omplir la sala de taques extenses de matèria viscosa que anava escales avall lubricant els esglaons. El "Quefe" que era treballant baix, tingué necessitat d'un filaberquí per foradar els tres-cents marcs que havia fet. Aleshores, corrent com de costum, enfilà els primers esglaons sense novetat perquè porta sempre espardenyas d'esparg i anaven absorbint el líquid empenyador, però a meitat d'escala les espardenyas no pogueren més i el "Quefe" relliscà i rodolà escaleta avall cagant-se en la mare que havia parit a la "Quefa". Com de costum. Perquè pensà que ella havia trencat la garrafa secreta que té per plastificar monstres d'escultures que fa, com per exemple el Felipet Cinqué, de mala memòria.

(Escrit el 1978-79)

MÉS DESGAVELLS AL MAS DE LA SOPALMA

Havia passat mala nit. Una nit d'eixes que sense saber per què, no agafes la son. Voltes i més voltes al llit i calfaments de cap. I com que a tota hora veus a la TV pardals que et parlen de visions paranormals i conjures contranormals, puix de seguida vaig pensar: -Seran els astres que la porten ordida i m'han fet una conjunció melèfica? M'haurà arribat alguna maledicció del senyor Borrelson?. I a punt vaig estar d'agafar el telèfon i consultar Rappel, un famós televident molt de moda que per quaranta o cinquanta mil durets et deixa per combregar si truques al numeret que anuncia en TV, periòdics, bans, etc. Al remat, no em vaig decidir, gràcies a la por que li tinc a la factura de Telefònica més que altra cosa, i perquè cal afrontar aquestes angoixes cara a cara. Clar que em cal afegir que com estic una mica sord, haig de repetir les converses telefòniques paraula per paraula i aquest és el vertader motiu de que les meues factures telefòniques se'n puguen als núvols. Dic tot açò perquè aquestes ratlles les ha de llegir, probablement, el Quefe. I com coneix el meu defecte (i fins i tot l'exagera amb mala bava), no vull que després comence la conya marinera i faça acudits fàcils de la meua desgràcia. Que me'l conec. Una prèvia: D'ara en avant, quan llegiu "Quefe", sapigueu que vull dir Antoni Miró, el closcadura, el masover del Mas de la Sopalma. Li podria afegir ara mateix un enfilall de qualificatius molt sucosos, però de moment que es toque els collons.

Com anava dient, la nit va ser lletja. Fart de llit, que estava rebregat amb els llençols fets nusos, el vaig abandonar en un estat d'ànim horrorós. La meua companya, en sentir-me remugar, assajà de reconfortar-me amb quatre amorosies que no van tenir cap èxit. I es veu que li va sentar mal el fracàs, perquè em va dir: -Me'n vaig a cal veí que em faça un clau d'urgència, mariconàs! I eixí de casa pegant una portada de mil dimonis. La veritat, em va saber mal la portada perquè el tro que va fer despertà el veïnat del carrer Cervantes, on visc. Tot plegadet, va fer que em sentís deprimat. Me'n vaig adonar que per eixir del pou en què anava caient necessitava distracció immediata, alegre, optimista, encoratjadora. Vaig anar a la cuina, em vaig fer un suc de taronja, un cafè, em vaig apoltronar i, agafant el telecommando, li vaig donar marxa a la tele. Eren les 7 A. M. que com sabeu vol dir això mateix. Quan la pantalla de la tele anà emblanquant-se, una imatge borrosa prengué cos: -És Charlot el del Bigot!- vaig pensar emocionat recordant temps infantils i prometent-me una sessió d'humor fantàstica. Però el personatge anava amunt i avall sense el garrot ni el bombi. Tampoc hi havia cap donzella indefensa, ni cap tren o auto a punt de safar-lo. Ho vaig trobar estrany. Aleshores vaig augmentar el volum de la tele uns 2000 decibels per sentir alguna cosa i... Xafí! el daltabaix! Un paio

anava dient que les eleccions generals s'avançaven i que Charlot tenia les de guanyar! Vaig entrar en basca. I en eixir, vaig anar a cal veí per rescatar la meua companya. Ja havia acabat i estava posant-se la mitja de la cama esquerra, cosa que vaig considerar com un mal auguri, perquè usa lligacames quatribarrades que li vaig comprar en Els Encants. Tenia la cara com una tomaca i els ulls li feien pampallugues com els fars marins. Em va mirar per dir-me: -Sembles un cadàver. Qui s'ha mort?.

Així doncs, la nit terrible havia estat un funest presagi! Només de pensar en la palissa de la campanya electoral, mil tabalets em repicaven dins del cap. -Ara no podré ni anar al bar a fer un café tranquil- pensava. Ni llegir un periòdic, ni veure la tele (que ja havia apagat). Perquè sabia per experiència que en aquests casos no es pot comptar ni amb els amics, la majoria contaminats d'estatalitis imperial galopant, malaltia irrecuperable. Aleshores vaig fer queviures per tres mesos i em vaig tancar a casa. Vaig desendollar la tele i la ràdio per si de cas premia el botonet "on" d'esma i em queia al damunt la plaga, que, com sabeu, no descansa ni de nit ni de dia, ni esmorza. Alleugerit, vaig remenar els prestatges per triar els llibres que encara no havia llegit, me'ls vaig posar a l'abast damunt d'una tauleta a prop de la poltrona en companyia de cacaos, torrats, tramussos, beguda, etc. -No em fotran!- quasi que vaig cridar disposant-me a fer unes enyorades vacances espirituals.

El primer error fou conseqüència del maldecap, que no amollava gens ni mica, perquè la mentalització ja sabeu que és lenta en tota circumstància i jo encara anava ple de suposades consignes electorals. Decidit a prendre'm una aspirina vaig escorcollar a fons la farmaciola. Debades vaig remenar preservatius caducats, supositoris, etc. Res. Calia fer una eixida ràpida cap a la farmàcia d'Els Poblets, que és on visc. Només vaig creuar el carrer, ja tenia dos amics acaçant-me a crits: -Xè amic! Ens hem de preparar! Les eleccions! Ho saps que les han avançades?. Marededéu! La tele va a cent per hora!. El senyor Borrelson diu que arrasaran!

Quan vaig arribar a la porta de la farmàcia ja n'érem quinze. La farmacèutica anava eufòrica, exitada, no em feia cas mirant la mini-tele que s'havia posat al taulell per no perdre basa. -Escolte, vull aspirines- li vaig dir. Ella, sense apartar la mirada de l'aparell, obrí un calaix i deixà damunt del taulell un diafragma. Però adonant-se'n de l'error, el va amagar ràpidament i ficà mà en un altre calaix, escorcollant a cegues. Jo no vaig poder evitar fer una llambregada a la mini-tele en el moment que apareixia la Tocino. Vaig trempar tot d'una com un bou i del colp, va retronar el taulell de fusta on m'havia recolzat. -Què vol?- em va dir la farmacèutica amb cara de pomes agres creient que m'havia impacientat. Però jo no havia agafat la seua intenció i amb el cervell en posició unidireccional envers les cansalades virginals de la Tocino li vaig dir: Condons!. Me'ls va servir amb un somriure

i ja no vaig gosar decepcionar-la, tornant a casa sense aspirines, amb el mateix maldecap i amb uns estris caríssims que no em feien ninguna falta. I els amics, que ja n'eren vint-i-tres, apegats a mi com llepasses i donant-me la tabarra.

El segon error va ser conseqüència de la meua incapacitat per resistir la contumàcia dels amics. Em van acompanyar a casa i em torturaren amb les seues repeticions dels eslògans que ja s'anunciaven per la ràdio. Debades els parlava del meu maldecap. I en obrir la porta, s'acomiadaren dient-me que tornarien cap a la vesprada per fer una anàlisi extensa i acurada de la situació, ben provistos, això sí, de transistors -jo els havia dit que la meua ràdio i la meua tele havien esclafit per una pujada de tensió- i d'una tele portàtil. Els meus arguments en contra de la invasió foren febles, inconsistents i a més, ja no m'eixia ni la veu. -Fins a la vesprada- em van dir abans que jo pugués tancar la porta de forma violenta en un últim esforç per evitar que -com podia llegir en els seus rostres- començaren la sessió de forma immediata. Aleshores, a tomballons, em vaig deixar caure a la poltrona. Perdut. Angoixat. Amb el cervell ple de consignes, eslògans, cartells i altres parides electorals. Però... d'on venien aquestes imatges si a males penes havia ataüllat la tele?. El cap em va fer una frenada. D'on? D'on venien?. I com al famós professor Franz de Copenague del T.B.O., se'm va encentre la bombeta miraculosa: Jo havia patit unes eleccions, les primeres, al Mas de la Sopalma!!!. Feia una pila d'anys! I ara recordava que no ens va anar tan mal, que ens ho vam passar pipa, com diuen els jóvens d'ara. Que ens vam riure prou, a base de palles ametllades, masoveres bacoroses, etc. Redell, quin bolet! que diuen els alcoians. Quin temps! Vaig anar recordant amb enyorança el mas, el masover closcadura, la walkiria que estava més bona que el pa amb sucre, etc. I vaig reviscolar. La cosa no oferia dubtes: Calia pujar al Mas de la Sopalma *ipso facto*, que vol dir a correuita, a cametes valeu-me, a tot gas!. L'entusiasme m'ofegava.

Quan em vaig asserenar una mica, m'aclapararen els dubtes: després de tants anys, què seria del Mas de la Sopalma? S'hauria enrunat després de l'investida de l'autobús? I el masover closcadura? S'hauria fet del partit del Gossondo Lirondo? Hauria emblavit les senyeres que tenia als vitralls? Redell quins dubtes més angoixants! Si tingués bona orella telefonaria al "Quefe" i eixiria de dubtes, però el dimoni de xicot té una veu que et fa plorar, perquè quan parla li ix un fil de veu que sembla que diu les darreres paraules, que se'n va cap a l'altre món. No tenia més alternativa que arriscar-me fent el viatge a tomba oberta si volia deslliurar-me de la plaga electoral. I ràpid! Perquè el personal d'Els Poblets era capaç d'atacar en qualsevol moment sense previ avis.

Calia, però, preparar-me per al viatge. I preparar-me a fons, perquè tant el viatge com l'estada al Mas, no són brossa de riu. Així que atesant el

fil dels records, el primer que m'arribà fou la polseguera constant, la boira permanent que omplia cada racó del Mas. Tot seguit, vaig anar a la ferreteria del poble amagant-me dels enemics i vaig comprar mitja dotzena de mascaretes filtra-nassos d'eixes que usen els pintors. A la mateixa ferreteria, en veure esprais contra lladres, en vaig comprar dos pensant en l'exèrcit de gossos assassins que sempre hi havia al Mas i que, amenaçants, no et deixaven passar pel camí d'accés. En cas extrem també em serien útils per rebutjar els atacs de la libidinosa masovera bacorera. Així mateix em vaig proveir d'un capell d'ala ampla per protegir-me el cap de la colomassa que plovia constantment tant fora com dins de la casota i també d'un casc de motorista reforçat per defensar-me dels atacs de l'Ausiàs, fill del Quefe, de la mateixa fusta, que segons m'havien dit, foraster que arribava al Mas, foraster que patia les seues agressions en forma de llançament de tota classe d'objectes pesants com morters, picamans, trossos de marbre i de metall de les escultures de son pare, etc. El seu pare el tenia ben allionat, perquè sempre li deia: -Tira-li al cap que no coixege!. I l'angelet l'obeïa. Per això el casc era imprescindible en aquella casa, família inclosa, perquè de tant en tant l'angelet errava la punteria o es regirava contra els seus pares en cas d'insubordinació. Els seus atacs eren imprevisibles. Em deia un amic que els va visitar feia poc, que quan el Quefe i la Quefa eren a la cambra per fer pecats, es podia sentir: Cloc! Cloc! Cloc! Eren els cascos que tocaven a ritme de samba. També li cabia que confongueren la campanya de "posa-te'l, posa-l'hi" amb la de la "Dirección General de Tráfico" referent a les motos, i com són de terra endins, vés a saber on se'ls posaven, els cascos. Faré per esbrinar-ho.

La cosa és que vaig omplir un sac de mariner amb aquestes coses que he dit i moltes més que se'm faria llarg d'explicar, totes necessàries, com per exemple, queviures per a una mesada pensant en la fam que la walkiria ens feia passar. Il·lusionat per retrobar-me amb el personal del Mas de la Sopalma, deslliurat astutament de la plaga electoral, vaig posar rumb a l'autopista A 7, que com sabeu vol dir "Amolleu la pela pel 7 que us hem fet a la butxaca, il·lustres borrecs dels Països Catalans". I és que en qüestió de peatges, sempre anem al capdavant, per a major glòria del senyor Borrelson, actual ministre d'Obres Públiques i nosequemés, que diu que *soy catalán, pero no ejerzo* cosa que des que la vaig sentir, em porta capficat. La senyalització vial no sé si és cosa de Borrelson, perquè no vull carregar contra ell injustament, però el cas és que en lloc d'eixir cap a Alcoi -on a les pebreres diuen bajoques- vaig arribar a Múrcia. Segurament això mateix li va passar al Rei en Jaume quan davallà del Nord. Els castellans van dir que aquelles terres els pertanyien i el Rei les hi va donar. Des d'aleshores no han parat de rampinyar. *Nihil novum sub Borrelson!*

Escurat de butxaques per part dels quiosquers de l'autopista, -que si no vigiles et foten amb el canvi- vaig agafar la carretera muntanyenca, després de fer 500 quilòmetres inútilment. Però confiant en la proverbial generositat de Miró Co. no em vaig angoixar. En enfilar Carrasqueta amunt, vaig anar comptant i anotant els revolts de la carretera per veure si era veritat que l'esmentat senyor Borrelson n'havia suprimir el 50% només es va fer càrrec del ministeri, segons que havia dit en un discurs a La Pobla de Segur abans de naufragar en un rai, quan el pal del timoner se li va encastar sota les parts i així disparat com un míssil intercontinental aigua-aigua. Mentida punyetera! Hi havia els mateixos revolts que quan Almansa!. I és que el senyor Borrelson no amolla un duro als Països Catalans de por que li té al seu col.lega Rodrígues de La Barra.

L'últim tram del viatge va ser emocionant. Recordava vells temps, també electorals , però carregats d'il.lusions. Quan vaig girar a l'esquerra per entrar al camí del Mas, un camionot que em venia al darrere i que just acabava d'entrar a la rasant sense visibilitat que té preparada el Quefe per als incauts, em va dedicar expressives salutacions a la família en forma de claxonades. I només vaig fer vint metres del camí amb el vidre de la porta abaixat per gaudir de les aromes de la serra, el primer gos assassí atacà a fons arrossegant una cadena com de vaixell transatlàntic. El terrabastall retronà per les serres de la contornada. La porta esquerra del meu dissortat cotxet quedà enfonsada i pel retrovisor vaig veure la mànega esquerrana del meu anorac -comprat en Amsterdam i en florins després de l'enèssima caiguda de la pela- entre els ullals amenaçants de l'animalot que maldava per rompre la cadena i acabar amb les restes. Però recordant la vella consigna de "però nosaltres al vent!..." vaig accelerar decidit i valerós fins a la porta del Mas. Esperava que el soroll espaordidor del xoc hagués rebolicat la casa, i la família en ple eixiria al carrer per auxiliar-me. Vanes il.lusions! La porta estava tancada amb els set panys de sempre i només se sentiren els lladrucs de l'exèrcit caní que s'havien passat la consigna de mort d'un a l'altre. Dins de casa, ni moviment.. Em vaig esgolar del cotxe per la porta sana, vaig fer trucs i retrucs a la porta del Mas i vaig repicar la campana d'alerta màxima que el Quefe té penjada a la façana. Els gossos semblaven dimonis de Tasmània, però ningú més donava senyals de vida. Vaig pensar que la família estaria de viatge, potser a Alcoi, dient bajoques a les pebreres.

Aleshores vaig pensar en l'entrada secreta del Mas de la Sopalma. Es tracta d'un alcavor (les dades que done són falses, naturalment) que naix vora el riu i que ix al pati interior on eren els estables. És dels temps de Pinet, el famós bandit de La Marina, que segons conta Enric Valor, en veure's acorralat a vora mar, se'n pujava amb els seus col.legues que d'habitud s'aixoplugaven al Mas de la Sopalma. Per això el mas té mala fama i cal coratge per sobreposar-se a l'aurèola tenebrosa que l'envolta. Fins i tot

Isabel-Clara, la nostra amiga, diu Mas del Diable, ben merescudament. Després, el Quefe va habilitar l'alcavor com a eixida d'emergència del personal en cas d'atac dels esquadrons del Ministeri d'Hisenda que operaven a les ordres del senyor Borrelson, quan el ministre Gurrutxaga feu quebrar l'estat inquebrantable. Així que vaig encabir cap al riu. Dos gossots mastodòntics, proveïts de mascaretes anti-gasos, guardaven l'entrada a l'alcavor, tapada per una llosa coberta d'esbarzers. Però me'n recordava de la consigna i vaig sermonejar a tota veu, inflant les galtes:

Sóc Gossondo Lirondo,
el Rei del Blau.
Si me toques el Regne,
el piu me cau.
Noves glòries ofreno
a la cort central,
i li porte taronges
i algun gargall.

I em vaig amollar dos rots i una bufà. Aleshores els gossots reconeixent l'autenticitat del personatge, llapiren i idolaren, posaren panxa a terra i, cua entre cames, demanaren clemència. Ho vaig aprofitar alçant la llosa i entrant a l'alcavor secret. Foscor absoluta. Fent-me llum amb l'encenedor vaig anar endinsant-me rumb al nord fins que vaig trobar l'interruptor de la llum que va comprar el Quefe a un drapaire que els venia a duro la dotzena. La llum em va permetre veure el magnífic estat de conservació del mobiliari que utilitzaven els jugadors de naip en temps de prohibició: taules de tapet verd, ruleta, fitxes, àbacs, etc. També quatre llits perfectament vestits de quan el Quefe feia el pendó abans de l'ocàs definitiu arran de les primeres eleccions.

El cas és que quan vaig empènyer la llosa d'entrada al Mas de la Sopalma, no vaig trobar els estables. Ni la polseguera. Ni la colomassa que abans ho impregnava tot. Hauria desviat el Quefe l'alcavor cap a una altra casa veïna? Amb cautela vaig anar inspeccionant aquell saló immens, net, ple de quadres bellíssims. I un altre, i un altre, i més. Només podia reconèixer el Mas per l'embigat, ara pintat amb cura i lluent i pels arcs elegants tan ben conservats. I per l'autenticitat de les pintures. Quan vaig ser de front al meu enyorat quadre de Les Llances, em vaig esborronar, com d'habitud. Ara ocupava el centre d'una sala. És com el vaixell insígnia de la flota. Un pes pesant. L'essència de la nostra història. El crit permanent. Incòmode per alguns, rebolicador per altres. No recorde quant de temps vaig passar extasiat entre tant d'art. Però si que recorde que em va sorprendre un

tuf pudent. Com podria ser en un Mas tan net? I és que tenia al davant el quadre de l'abocador de Sant Pasqual!

Però, i el Quefe? Estaria dormint des de les primeres eleccions democràtico-inorgàniques? Efectivament, me'l vaig trobar a la seua cambra, torrat i espatarrat com una granota amb el casc posat i bufant com un dofi. Era un bon símptoma. No havia canviat gens ni mica. Cap a les sis de la vesprada, hora de dinar al Mas de la Sopalma, va comparèixer una xicota que va dir:

-Sócla Sofit udeusser Carles l'enemic de Tonicomestàs vaigades pertar Ton i idinarem Ausiàs vindrà aviat!..

En dues dècimes de segon. Però com somreia dolçament, no em vaig espantar. Després de tres viatges més de la Sofi a la cambra dels Cloc-cloc, el Quefe començà a davallar per l'escala. Remugava: hem, hem, hem, lamarequeva!... En veure'm em va insultar grollerament rematant amb: - bajoques, bajoques!- que sap que em fot molt. Llavors agafe el telèfon i truque al senyor Gossondo Lirondo Bocatorta. La conversa anà així:

- El senyor G. L. bocatorta?

- (Rot) Jo mismo (pet).

- Escolte, tenim una discussió filològica...

- Farem la filarmònica en guanyar las elecciones

- Enhorabona. Però volia saber si són pebreres com diem a Benidorm o bajoques com diuen a Alcoi.

- Afuera de catalanismos. Se dissen *pemientos*. Garantizado por l'Hacademia. *Pementos*, sabe? Me van a votar?

- A la collita de les garrofes, senyor Bocatorta. Adéu!

- Te pillé! Dimonio de catalanistas! Se disse adios redéu.

El quefe estava negre veient les bajoques en perill. Però de seguida va mampendre la Sofi i li deia fel i xulla. A les set vam dinar. Un àpat dels que no es coneixien al Mas de la Sopalma des dels temps de Pinet. La Sofi és tan ràpida parlant com exquisida cuinera. També cal dir que l'Ausiàs s'ha fet pacifista, no heu de témer res més que compliments als forasters. El sopar a trenc d'alba, encara va ser millor. En acabant, la Sofi em va dir:

- Eltonis'arrugacomuncigróijolidicques'hadefereistirarlapellcomlaSara Montiel sobretot ladelcacauetaveuresireviscola.

El Quefe començà de nou a bonegar-la. Aleshores jo li vaig somriure a la Sofi perquè no té qui la defense i perquè convé fer la pilota a l'ama de la casa per tenir sempre la porta oberta. De les eleccions, ni en vam parlar. Sóc feliç. Només trobe a faltar la masovera bacorera. Però no es pot tenir tot, què caram! Tornaré a vora mar quan s'acabe el període electoral. Enyorant l'es llances i el seu entorn, naturalment.

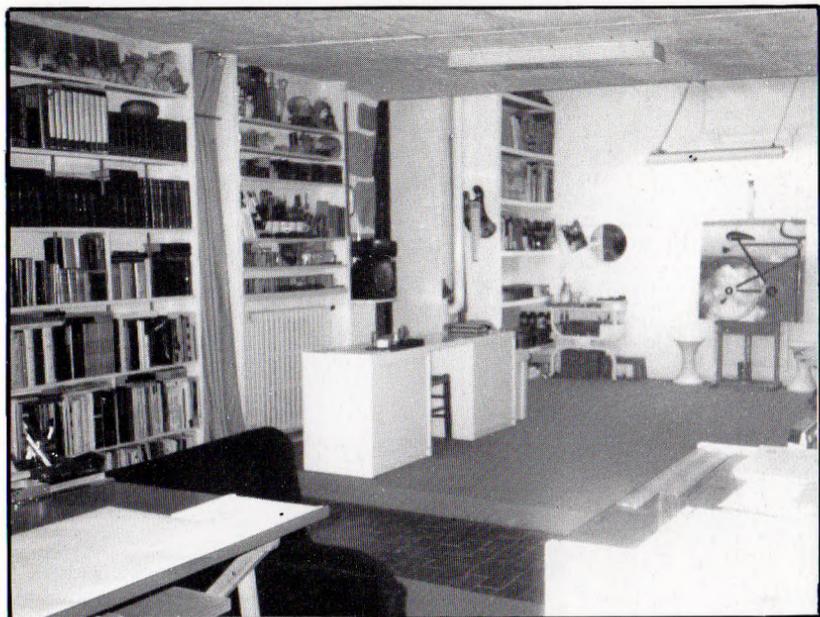
Carles Llorca i Timoner. Juny del 1993.

APÈNDIX FOTOGRÀFIC

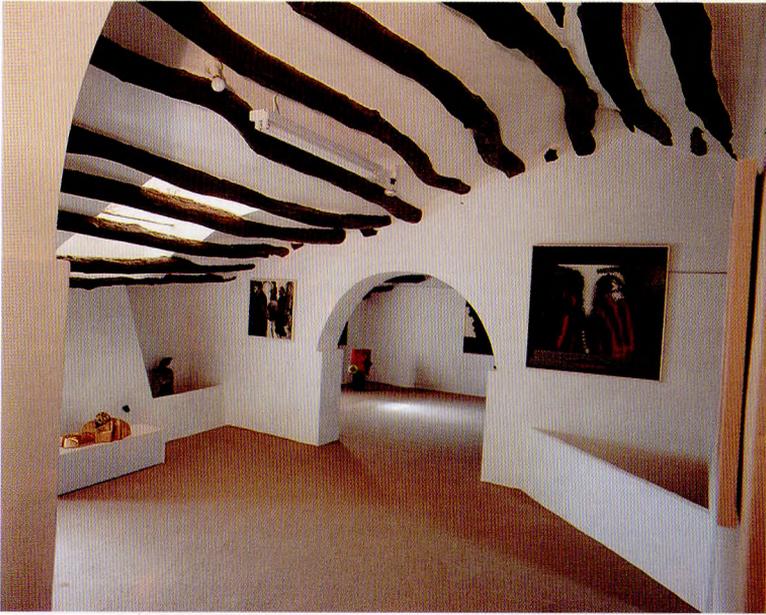

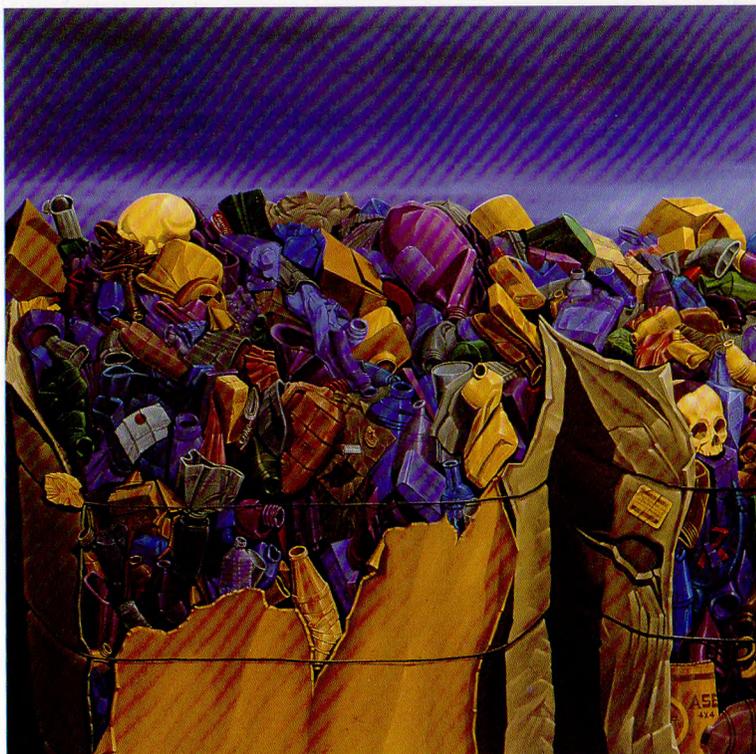

PRÒLEG.....	7
CONTES DESGAVELLATS ..., 1978-79.....	9
MÉS DESGAVELLS ..., 1993.....	41

ILLUSTRACIONS PÀGINA

Premsa de l'almàssera, 1974.....	13
Pati interior, 1974.....	14
L'escala esmentada, 1974.....	18
Vista del Sopalmo, 1940.....	19
Façana sud, 1978.....	21
El "Gran-Rover" de Carles, 1978.....	22
Parents de Mari Catúfols, anys després.....	27
Densitat de fràfec, 1978.....	28
Núvols de pols, segle XX.....	34
L'almàssera, 1974.....	34
Reconstrucció de l'almàssera, 1979.....	40
El Mas amb goteres, 1974.....	40
Restauració del rellotge de sol, 1979.....	45
Erecció d'una escultura del 68, l'any 1979.....	46
Vista sud-llevant del Mas, 19... i escaig.....	46
Carles Llorca i A. Miró, l'any 1978.....	50
Panoràmica nord del Sopalmo, 1991.....	52
Porta principal de la façana sud, 1992.....	53
L'estudi, 1992.....	54
Planta quasi noble, 1992.....	55
Les premses de l'almàssera, 1992.....	56
Llances imperials, 1976-77 (Pintura-Objecte 250 x 850).....	57
Vista del Sopalmo, 1992.....	58
Panoràmica sud, 1990.....	59
Pati gran de ponent, 1990.....	60
El cup i la premsa del vi, 1988.....	61
La sènia del Sopalmo, 1990.....	62
La cambra, 1990.....	63
Parc natural, 1993 (Pintura 200 x 200).....	64
Vista interior des del cup, 1992.....	65
Les quadres amb quadres, 1987.....	66
L'aljub i l'abeurador, 1993.....	67
El Sopalmo des de l'erol, façana de llevant, 1993.....	68
Justificació improbable, improcedent, inproductiva i justeta.....	70

S'ACABÀ D'IMPRIMIR A SET JORNS
DE LA DIADA DEL NOU D'OCTUBRE
ABANS DEL DARRER DIUMENGE
A ALCOI
1993

DAHIZ EDICIONS